

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **I. Š.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy, se sídlem Ostrava – Moravská Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3.2.2017 č.j. MSK 20029/2017, sp. zn. DSH/33551/2016/Sru, o dopravním přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3.2.2017 č.j. MSK 20029/2017, sp. zn. DSH/33551/2016/Sru žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje, odbor dopravy zamítl odvolání žalobce potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 11.10.2016 č.j. SMO/392183/16/DSČ/Moh, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit tím, že dne 23.5.2016 kolem 8:25 hod. v Ostravě – Porubě, po ulici B. Nikodéma, od ulice Opavské směrem ke kruhovému objezdu ulice 17. listopadu řídil motorové vozidlo tov. zn. VW Transporter, RZ: X, aniž byl za jízdy připoután bezpečnostním pásem na sedadle tímto povinně vybaveném. Tímto jednáním měl žalobce porušit nedbalostí ustanovení § 6 odst. 1

písm. a) zákona o silničním provozu, čímž měl spáchat přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena sankce pokuty podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona ve výši 1.500,- Kč. Současně mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1.000,- Kč.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal správní žalobu ze dne 6.4.2017. Namítá, že se správní orgány nezabývaly tím, zda jeho vozidlo bylo bezpečnostním pásem povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je podle něj nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, „neboť právní kvalifikace zahrnuje blanketní právní normu, a to právě § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, což nelze aprobovat“. Žalobce nerozporoval, že při řízení motorového vozidla nebyl připoután, avšak tím neporušil § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, jelikož se u něj vyskytly nenadálé zdravotní potíže ve smyslu § 6 odst. 6 citovaného zákona projevující se v naplnění zdravotních důvodů podle § 6 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Bezprostředně před jízdou si v posilovně přivodil úraz v oblasti levého ramene, levé klíční kosti a vrchní části levé strany hrudníku, což na místě uvedl policistům, kteří však jeho tvrzení odmítli s tím, že zdravotní důvody lze uznat pouze při předložení lékařského potvrzení. Své tvrzení dokládal záznamem o úrazu z posilovny, avšak správní orgány tomuto tvrzení neuvěřily, neboť je neuvedl již na místě do tiskopisu oznámení přestupku. Odmítnutí podání vysvětlení na místě bylo jeho právem a v důsledku tohoto odmítnutí nelze jeho tvrzením přikládat nižší věrohodnost. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2015, č.j. 15 A 42/2012–27, k němuž se však žalovaný vyjádřil tak, že na projednávanou věc nedopadá. Podle žalobce měly správní orgány provést dokazování výsledkem zasahujících policistů, neboť z žádného podkladu rozhodnutí nebylo možno jednoznačně dovodit, že jeho tvrzení o tom, že utrpěl předmětné zranění a že to sděloval již na místě policistům, není pravdivé. V další části žaloby pak žalobce poukázal na nesprávný výklad ustanovení § 6 odst. 6 silničního zákona správními orgány a na to, že se nezabývaly otázkou, zda novely zákona o přestupcích a zákona silničního přijaté poté, co měl být přestupek spáchán, nebyly pro něj příznivější ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobody a § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle žalobce se žalovaný nezabýval dostatečně materiální stránkou přestupku a otázkou zavinění.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 10.7.2017 popíral oprávněnost všech shora uvedených žalobních bodů.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 3.2.2017 č.j. MSK 20029/2017, sp. zn. DSH/33551/2016/Sru, připojeným správním spisem žalovaného téže spisové značky, jakož i připojeným správním spisem Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností, sp. zn. S-SMO/199076/16/DSČ a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ustanovení § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného v souladu s ustanovením § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu správního orgánu I. stupně vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:

- z oznámení přestupku sepsaného dne 23.5.2016, že v tento den žalobce kolem 8:25 hod. řídil vozidlo RZ: X Volkswagen Transporter bílé barvy v Ostravě - Porubě po ulici B. Nikodéma od ulice Opavské směrem ke kruhovému objezdu ulice 17. listopadu, přičemž po celou dobu jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Na místě mu byla uložena bloková pokuta ve výši 200,- Kč. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, na oznámení se k přestupku nevyjádřil a nepodepsal jej;
- z úředního záznamu Obvodního oddělení České republiky Ostrava – Poruba 2, že obsahuje stejný popis přestupku jako shora uvedený s tím, že po celou dobu, co hlídka jela za vozidlem vozidla, bezpečnostní pás řidiče byl kolmo svěšený k podlaze. Hlídka vozidlo předjela a zastavila jej zepředu na ulici 17. listopadu směrem k ulici Pustkovecká, kdy po předjetí a zastavení vozidla nebyl řidič připoután;
- z úředního záznamu šetření z kamer vozidla ze dne 23.5.2016, že téhož dne bylo provedeno u techniků OIKT Ostrava šetření z kamerového záznamu k přestupku, kdy bylo zjištěno, že kamery v době přejezdu žalobce po ulici B. Nikodéma nebyly funkční a byly zprovozněny až po nastartování vozidla, kdy se dobil zdroj těchto kamer. Kamery začaly snímat až u kruhového objezdu ulic B. Nikodéma a 17. listopadu. Na DVD nosiči je vypálen záznam ze zadní kamery služebního vozidla při zastavování vozidla žalobce, kdy žalobce je nepřipoután a poté si ve vozidle dává levou ruku do bezpečnostního pásu. Služební vozidlo couvá a žalobce poté bez bezpečnostního pásu přijede blíže k služebnímu vozidlu;
- přípisem ze dne 26.7.2016 oznámil Magistrát města Ostravy, odbor dopravně správních činností žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal jej k ústnímu jednání o tomto přestupku na den 16.8.2016 v 9:00 hod. Toto předvolání si žalobce podle doručky převzal dne 4.8.2016;
- z protokolu o ústním jednání správního orgánu I. stupně (pozn. soudu nesprávně nazvaného „protokol o podání vysvětlení“) ze dne 16.8.2016, že se za žalobce dostavil k tomuto jednání na základě udělené plné moci k zastupování žalobce J. P., nar.X, který požádal o vyhotovení kopie spisového materiálu;
- dne 24.8.2016 bylo správnímu orgánu I. stupně datovou schránkou doručeno od zmocněnce žalobce vyjádření k podkladům řízení. V něm bylo uvedeno, že žalobce nerozporuje, že by při stavění hlídkou nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, avšak nesouhlasí s tím, že tímto jednáním došlo k porušení povinností vyplývajících z § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Nepřipoutání se bezpečnostním pásem bylo následkem nenadálých zdravotních potíží žalobce, který se vracel se svým vozidlem z posilovny Arnold's Gym, kde si při cvičení přivodil úraz v oblasti levého ramene, levé klíční kosti a vrchní části levé strany hrudníku. V důsledku tohoto úrazu mu použití bezpečnostního pásu působilo bolesti a znesnadňovalo mu jeho pohyby při řízení. K tomuto vyjádření byl připojen záznam o úrazu, podle kterého dne 23.5.2016 v ranních hodinách kolem 7:30 hodin došlo k úrazu žalobce v oblasti levého ramene, levé klíční kosti a vrchní části levé strany hrudníku při cvičení na bench press. V záznamu se dále uvádí, že bylo poskytnuto ošetření personálem, pomoc lékaře přivolána nebyla, neboť to žalobce odmítl s tím, že to nepovažuje za zcela nutné a že v případě potřeby se k lékaři dopraví sám (záznam je podepsán A. B., personál Arnold's Gym);
- dne 11.10.2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným přestupkem podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaným nedbalostním jednáním podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a)

téhož zákona. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost náhrady nákladů z řízení spojených s projednáním přestupku v částce 1.000,- Kč.

Součástí správního spisu správního orgánu I. stupně je blanketní odvolání podané zmocněncem žalobce J. P. dne 31.10.2016 a doplnění tohoto odvolání ze dne 21.11.2016, o kterém, jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

V projednávané věci krajský soud především postupoval v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., podle kterého soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

K jednotlivým žalobním bodům uvedeným v žalobě žalobce uvádí krajský soud následující:

- žalobce považoval napadená rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, když výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je navíc nesrozumitelný, protože „právní kvalifikace zahrnuje blanketní právní normu, a to právě § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, což nelze absorbovat“. Správní orgány se nezabývaly tím, zda vozidlo žalobce bylo bezpečnostním pásem povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. K uvedenému žalobnímu bodu nutno především konstatovat, že podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění řidič motorového vozidla je povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. O tom, že vozidlo žalobce tov. zn. Volkswagen Transporter bezpečnostním pásem vybaveno bylo, není pochyb. Žalobce totiž v průběhu řízení nepopírá, že bezpečnostní pás nepoužil, neargumentoval tím, že by jeho vozidlo tímto bezpečnostním pásem vybaveno nebylo. Skutečnost, že vozidlo žalobce bezpečnostním pásem vybaveno v době jízdy bylo, v neposlední řadě dokazuje i kamerový záznam pořízený v době kontroly žalobce policejní hlídkou. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto správně uvádí porušení citovaného ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona a to, že neobsahuje uvedení zvláštního právního předpisu, který ukládá povinnost vybavení vozidla bezpečnostním pásem, nečiní rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, jak se mylně domnívá žalobce;
- žalobce v řízení nerozporoval, že při řízení motorového vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tvrdil však, že neporušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) silničního zákona, jelikož se u něj vyskytly nenadálé zdravotní potíže ve smyslu ustanovení § 6 odst. 6 téhož zákona a byly tak naplněny zdravotní důvody ve smyslu ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) citovaného zákona. Tento žalobní bod odůvodnil žalobce tím, že bezprostředně před jízdou si v posilovně přivodil úraz v oblasti levého ramene, levé klíční kosti a vrchní části levé části hrudníku, v důsledku čehož mu použití bezpečnostních pásů působilo výraznou bolest a omezovalo jej v pohybu. Tyto skutečnosti žalobce uvedl na místě policistům, kteří však jeho tvrzení odmítli s tím, že zdravotní důvody lze uznat pouze při předložení lékařského potvrzení. Uvedené tvrzení žalobce dokládal záznamem o úrazu z posilovny, ve které k němu došlo. Žalobce nesouhlasil s tím, že správní orgány tomuto tvrzení neuvěřily, protože tyto skutečnosti neuvedl na místě do tiskopisu oznámení o přestupku a již v odvolání namítal, že skutečnost, že se do tiskopisu nevyjádřil, nesmí obviněnému být na újmu. To, že svá tvrzení uplatnil až po zahájení správního řízení, nemůže postačovat

k učinění závěru, že jeho tvrzení jsou nevěrohodná. Správní orgány pochybily i tím, že neprovedly důkaz výsledkem zasahujících policistů a naopak tento navrhovaný důkaz považovaly za nadbytečný. Krajský soud k této žalobní námitce především uvádí, že povinnost daná řidiči motorového vozidla v ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., v platném znění, tj. být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, neplatí podle odst. 2 písm. b) téhož zákonného ustanovení pro řidiče, který nemůže užít bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů. Podle ustanovení § 6 odst. 6 citovaného zákona zdravotní důvody musejí být doloženy lékařským potvrzením, kromě případu, kdy aktuální zdravotní stav zřejmě vypovídá o nenadálých zdravotních potížích projevujících se v naplnění zdravotních důvodů podle odst. 2 písm. b) a odst. 3 písm. a). Toto potvrzení musí mít řidič nebo přepravované dítě nebo osoba doprovázející přepravované dítě za jízdy u sebe a na požádání policisty nebo strážníka obecní policie je musí předložit ke kontrole; v případech, kdy se nejedná o trvalý stav, musí být platnost z lékařského potvrzení časově omezena nejdéle na dobu 1 roku. V podání doručeném správnímu orgánu I. stupně zmocněnec žalobce mj. uvedl, že žalobci použití bezpečnostního pásu bránila bolest v důsledku úrazu, který si přivodil při cvičení v posilovně, tzn. že toto zdravotní omezení musel pociťovat ještě před započítáním jízdy. V takovém případě se ovšem nemohlo jednat o nenadálé zdravotní potíže ve smyslu ustanovení § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu, neboť tyto potíže by musely vzniknout teprve až za jízdy. Pakliže by bolest následkem tvrzeného úrazu žalobci bránila ještě před započítáním jízdy v použití bezpečnostního pásu, nemohlo by se jednat o výjimku dle citovaného zákonného ustanovení. Kromě toho má krajský soud ve shodě s oběma správními orgány pochybnosti o žalobcově indispozici v důsledku údajného úrazu. Za zcela nelogické soud považuje ve shodě s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí to, že žalobce o svém poranění neuvedl ani zmínku do oznámení přestupku sepsaného na místě dne 23.5.2016. Ani úřední záznam Policie České republiky, Obvodního oddělení Ostrava – Poruba 2 z téhož dne ani oznámení přestupku ze dne 30.5.2016 adresované správnímu orgánu I. stupně neobsahuje žádný údaj o tom, že by se žalobce zmiňoval o utrpěném úraze. Krajský soud souhlasí s žalobním tvrzením, že nebylo povinností žalobce tuto skutečnost uvést do záznamu o přestupku, nicméně pokud tak neučinil, považuje i krajský soud tuto skutečnost za nelogickou. Krajský soud je navíc přesvědčen, že pokud by se žalobce o svém údajném úraze zmínil zasahujícím policistům, pak by tuto skutečnost policista vyplňující záznam o přestupku do tohoto záznamu nepochybně uvedl a tato skutečnost byla nepochybně zaznamenána i v úředním záznamu ze dne 23.5.2016 a v oznámení přestupku z téhož dne. Tyto listinné důkazy, které jsou obsahem správního spisu správního orgánu I. stupně, který svědčí o tom, že se žalobce nejenom odmítl k přestupku vyjádřit, ale také o tom, že se o tvrzeném úraze policistům vůbec nezmínil. Za této situace by jejich svědecká výpověď byla důkazem nadbytečným. K údajnému tvrzenému úraze žalobce krajský soud nemůže pominout další podstatnou skutečnost, kterou zjistil shlednutím záznamu ze zadní kamery služebního vozidla při zastavování vozidla žalobce. Žalobce totiž poté, kdy byl policejní hlídkou vyzván k předložení dokladů, opakovaně plynule a bez problémů zvedal obě ruce do úrovně nad hlavu za účelem vynětí těchto dokladů z prostoru umístěného nad sedadlem řidiče a poté ruce bez jakékoliv známky omezení v pohybu spouští dolů a doklady předává policistovi. I tato skutečnost svědčí o tom, že tvrzení žalobce ohledně zmiňovaného úrazu a předložený záznam o tomto úraze jsou důkazy nevěrohodné a spekulativní. Na tomto závěru nic nemůže změnit ani odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4.2.2015, č.j.

15 A 42/2012-27, v němž je vysloven názor, že právo vyjádřit se k zadržení řidičského průkazu nelze zaměňovat za povinnost žalobce. Jak již bylo uvedeno výše, stejného názoru je i zdejší krajský soud. Z uvedených důvodů je žaloba i v této části nedůvodná;

- k žalobnímu bodu, týkajícímu se výkladu ustanovení § 6 odst. 6 zákona o silničním provozu, se krajský soud vyjádřil již výše a zdůraznil, že názor správních orgánů spočívající v tom, že nenadále zdravotní potíže, pro které není řidič povinen užít bezpečnostní pás, jsou takové zdravotní potíže, které nastaly až ve chvíli, kdy obviněný řídí vozidlo a nikoliv předtím, je správný. Za tyto nenadále zdravotní potíže není možno považovat ty, které nastanou ještě před zahájením jízdy a které znemožňují užití bezpečnostního pásu;

- podle žalobce správní orgány porušily jeho právo na spravedlivý proces, neboť se nezabývaly otázkou, zda nová právní úprava, která nabyla účinnosti poté, co měl údajně spáchat předmětný přestupek, není pro něj příznivější ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, resp. ustanovení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích. V této souvislosti poukázal na novely zákona o přestupcích provedené zákonem č. 191/2016 Sb., zákonem č. 178/2016 Sb. a zákonem č. 204/2015 Sb. a novelou silničního zákona provedenou zákonem č. 298/2016 Sb. K uvedenému nutno podotknout, že předmětem právní úpravy zákona č. 191/2016 Sb. je ochrana státních hranic České republiky. Tento zákon v části druhé provedl změnu zákona o přestupcích v tom, že zrušil ustanovení § 44a, které se týkalo přestupku na úseku ochrany státních hranic. Zákonem č. 178/2016 Sb. bylo v čl. III. částí druhé zrušeno ustanovení § 31 zákona o přestupcích, které se týkalo přestupků na úseku školství a výchovy mládeže. Stejně tak zákon č. 204/2015 Sb. se netýká právní úpravy dopravních přestupků a poukazovaná novela silničního zákona provedená zákonem č. 298/2016 Sb. obsahuje jediný článek XXXI. týkající se změny zákona o silničním provozu, která ovšem s přestupkovou problematikou nemá nic společného. Je tedy otázkou, proč se takovou „novou právní úpravou“ správní orgány měly vůbec zabývat a v čem tedy porušily žalobcovo právo na jeho spravedlivý proces. Uvedený žalobní bod spíše svědčí o tom, že se žalobce, resp. jeho právní zástupce, s namítanými novelami vůbec neseznámili;

- žalobce namítal, že se žalovaný jakožto odvolací orgán nedostatečně zabýval naplněním materiální stránky přestupku. Podle jeho názoru materiální stránka přestupku naplněna být nemohla, jelikož jel ve vozidle sám a v takovém případě ohrožoval pouze sebe a nikoho jiného. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že žalovaný odkázal na odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, které se zabývalo jak materiální tak i formální stránkou přestupku s tím, že má za to, že materiální stránka přestupku naplněna byla. K uvedenému žalobnímu bodu krajský soud poukazuje na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění pozdějších předpisů, podle kterého je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů nebo o trestný čin. Materiální stránkou přestupku se podle tohoto ustanovení rozumí porušení či ohrožení zájmu společnosti. Zájemem společnosti chráněným zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů je bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, který mj. upravuje přestupky a správní delikty při provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně v tomto směru v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že materiální znak přestupku je naplněn porušením zájmu společnosti, kdy společnost má zájem na tom, aby řidiči vozidel,

byli za jízdy řádně připoutáni na sedadle bezpečnostním pásem, tímto povinně vybaveným podle zvláštního právního předpisu. S takovým hodnocením materiální stránky přestupku žalobce krajský soud souhlasí, neboť žalobce nepoužitím bezpečnostního pásu za jízdy zákonnou povinnost porušil a je lhostejné, že v době jízdy ve vozidle nebyla žádná další osoba. Porušením této povinnosti dané zákonem o silničním provozu mohlo dojít k ohrožení zdraví a života žalobce, jakož i dalších účastníků případné dopravní nehody. Žalobní námitka je proto rovněž nedůvodná;

- závěrem své žaloby vytýká žalobce žalovanému nedostatečné odůvodnění o závěru v tom, že spáchal přestupek z vědomé nedbalosti, neboť toliko citoval zákonnou definici této formy zavinění. Žalovaný se kromě toho nezabýval základním kritériem nedbalostního zavinění, kterým je dodržení či nedodržení tzv. potřebné opatrnosti, která je v případě vědomé nedbalosti v zákoně o přestupcích označena jako „přiměřené důvody“. Kromě toho správní orgány neprokázaly, že věděl, že není připoután. Správní orgán I. stupně, jak krajský soud zjistil z výroku jeho rozhodnutí, uvedl, že žalobce svým jednáním porušil z nedbalosti ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že již žalobce spáchal přestupek minimálně z nedbalosti vědomé, kdy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Správní orgán dodal, že nedbalostní zavinění k odpovědnosti za přestupek postačuje. Není tedy možné přisvědčit žalobní námitce, že správní orgán nedostatečně odůvodnil své hodnocení subjektivní stránky přestupku žalobce, tedy otázku zavinění žalobce na spáchání předmětného přestupku. K námitce, že se správní orgány nezabývaly otázkou „potřebné míry opatrnosti“ a že měly odůvodnit svůj závěr, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhá na to, že zájem chráněný zákonem neohrozí ani neporuší, krajský poznamenává, že tuto námitku žalobce neuplatnil v rámci svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nicméně k ní soud uvádí, že již ze spisové dokumentace vyplynulo, že žalobce nepopíral, že bezpečnostním pásem připoután nebyl, či že by o této povinnosti nevěděl. Pakliže v řízení oponoval tím, že bezpečnostní pás nepoužil ze zdravotních důvodů, tato skutečnost prokázána nebyla. Krajský soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud shledal žalobu žalobce jako nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je možno podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 31. srpna 2017
JUDr. Petr Indráček
samosoudce